

Predlogi

- Ugotovi naj se, da Veliko vojvodstvo Luksemburg s tem, da do 18. aprila 2016 ni uveljavilo zakonov in drugih predpisov, potrebnih za uskladitev z Direktivo 2014/25/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. februarja 2014 o javnem naročanju naročnikov, ki opravljajo dejavnosti v vodnem, energetske in prometnem sektorju ter sektorju poštne storitve ter o razveljavitvi Direktive 2004/17/ES (UL 2014, L 94, str. 243), oziroma v vsakem primeru s tem, da teh predpisov ni sporočilo Komisiji, ni izpolnilo obveznosti iz člena 106(1) navedene direktive;
- Velikemu vojvodstvu Luksemburg naj se v skladu s členom 260(3) PDEU naloži plačilo denarne kazni v višini 11 628 EUR dnevno od razglasitve sodbe v tej zadevi zaradi neizpolnitve obveznosti sporočitve ukrepov za prenos Direktive 2014/25/EU;
- Velikemu vojvodstvu Luksemburg naj se naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlog in bistvene trditve

1. Države članice so morale na podlagi člena 106(1) Direktive 2014/25/EU predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo, uveljaviti najpozneje do 18. aprila 2016. Ker Luksemburg ni sporočil ukrepov za prenos direktive, se je Komisija odločila, da vloži tožbo pri Sodišču.
2. Komisija s tožbo predlaga, naj se Luksemburgu naloži dnevna denarna kazen v višini 11 628 EUR. Znesek denarne kazni je bil izračunan ob upoštevanju teže in trajanja kršitve ter odvračilnega učinka glede na plačilno zmožnost te države članice.

**Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Hoge Raad der Nederlanden (Nizozemska)
9. februarja 2018 – Sociale Verzekeringsbank, drugi stranki v postopku: F. van den Berg in
H. D. Giesen**

(Zadeva C-95/18)

(2018/C 161/24)

Jezik postopka: nizozemščina

Predložitevno sodišče

Hoge Raad der Nederlanden

Stranke v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Sociale Verzekeringsbank (Svb)

Drugi stranki v postopku: F. van den Berg in H. D. Giesen

Vprašanja za predhodno odločanje

1. (a) Ali je treba člena 5 in 48 PDEU razlagati tako, da te določbe v primerih, kakršna sta obravnavana, nasprotujejo nacionalni ureditvi, kot je člen 6a, uvodni del in točka (b), AOW⁽¹⁾? Ta ureditev pomeni, da rezident Nizozemske ni zavarovan iz naslova socialnega zavarovanja države stalnega prebivališča, če ta rezident dela v drugi državi članici in na podlagi člena 13 Uredbe št. 1408/71⁽²⁾ zanje velja zakonodaja o socialni varnosti države zaposlitve. Značilnost obravnavanih primerov je, da zadevne osebe na podlagi zakonske ureditve države zaposlitve niso upravičene do starostne pokojnine zaradi omejenega obsega svojega dela v tej državi.

- (b) Ali je pri odgovoru na vprašanje 1(a) pomembno, da za rezidenta države stalnega prebivališča, ki na podlagi člena 13 Uredbe št. 1408/71 ni pristojna, ne obstaja obveznost plačevanja prispevkov za socialno zavarovanje države stalnega prebivališča? Za obdobja, v katerih je ta rezident delal v drugi državi članici, spada namreč na podlagi člena 13 Uredbe št. 1408/71 izključno v sistem socialne varnosti države zaposlitve in tudi nizozemska nacionalna zakonodaja v takem primeru ne določa obveznosti plačevanja prispevkov.
2. Ali je za odgovor na vprašanje 1 pomembno, da je za zadevne osebe obstajala možnost sklenitve prostovoljnega zavarovanja na podlagi AOW ali da je za njih obstajala možnost, da SvB zaprosijo za sklenitev sporazuma v smislu člena 17 Uredbe št. 1408/71?
3. Ali člen 13 Uredbe št. 1408/71 nasprotuje, da bi oseba, kot je žena H. D. Giesna, ki je bila pred 1. januarjem 1989 zgolj na podlagi nacionalne zakonodaje na Nizozemskem, v državi stalnega prebivališča, zavarovana na podlagi AOW, na podlagi tega zavarovanja imela pravico do dajatev za starost, če gre za časovna obdobja, v katerih je bila na podlagi te določbe uredbe zaradi dela v drugi državi članici zajeta z zakonodajo te države zaposlitve? Ali pa je treba pravico do dajatve na podlagi AOW dojemati kot pravico do dajatve, ki v nacionalni zakonodaji ni odvisna od pogojev v zvezi z zaposlitvijo ali zavarovanjem v skladu s sodbo Bosmann, tako da je mogoče v njenem primeru uporabiti razlogovanje iz te sodbe?

⁽¹⁾ Algemene ouderdomswet (zakon o splošnem pokojninskem zavarovanju).

⁽²⁾ Uredba Sveta (EGS) št. 1408/71 z dne 14. junija 1971 o uporabi sistemov socialne varnosti za zaposlene osebe in njihove družinske člane, ki se gibljejo v Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 1, str. 35).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Hoge Raad der Nederlanden 9. februarja 2017 – Sociale Verzekeringsbank in drugi/C. E. Franzen

(Zadeva C-96/18)

(2018/C 161/25)

Jezik postopka: nizozemščina

Predložitveno sodišče

Hoge Raad der Nederlanden

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: Sociale Verzekeringsbank (SvB)

Tožena stranka: C. E. Franzen

Vprašnji za predhodno odločanje

1. Ali je treba člena 5 in 48 PDEU razlagati tako, da te določbe v primerih, kakršen je obravnavani, nasprotujejo nacionalni ureditvi, kot je člen 6a, uvodni del in točka (b). AKW ⁽¹⁾? Ta ureditev pomeni, da rezident Nizozemske ni zavarovan iz naslova socialnega zavarovanja države članice stalnega prebivališča, če ta rezident dela v drugi državi članici in na podlagi člena 13 Uredbe št. 1408/71 ⁽²⁾ zanj ne velja zakonodaja o socialni varnosti države zaposlitve. Značilnost obravnavanega primera je, da zadevna oseba na podlagi zakonske ureditve države zaposlitve ni upravičena do družinskega dodatka zaradi omejenega obsega svojega dela v tej državi.